

Увага! Триває прийом статей у студентський науковий вісник та магістерський збірник!

З 1.03.18 р. розпочався новий етап прийому статей у студентський науковий вісник та магістерський збірник, який триватиме **до 30.04.18 р.**

ВИМОГИ ДО НАПИСАННЯ ТА ОФОРМЛЕННЯ СТАТЕЙ У СТУДЕНТСЬКОМУ НАУКОВОМУ ВІСНИКУ ТА МАГІСТЕРСЬКОМУ ЗБІРНИКУ

Редакція збірника приймає до друку наукові статті, що раніше не публікувалися.

Комп'ютерний варіант рукопису статті має відповідати таким вимогам:

Стаття друкується в текстовому редакторі Word for Windows 6.0, 7.0 шрифтом Times New Roman.

Поля сторінки: верхнє і нижнє – по 2,0 см, лівє – 2,5 см, правє – 1,0 см.

Абзацний відступ – 1,5 см.

Сторінки нумеруються. Обсяг статті 4-6 сторінок.

Текст статті оформляється за наступним порядком:

1. Перший рядок – ім'я та прізвище автора (авторів) повністю великими буквами, вирівняно справа, а також вказати факультет і групу. Вказати спеціальність (магістр/спеціаліст).
2. Наступний рядок – ініціали та прізвище а також вченне звання наукового керівника.
3. Наступний рядок – назва статті великим буквами напівжирним шрифтом, без абзацного відступу, вирівняно центром. Назва має бути короткою (не більше 8 слів) і відображати зміст статті.
4. Через рядок – основний текст статті. Друкується з абзацним відступом, шрифтом Times New Roman, кеглем 14, інтервалом 1,5 між рядками.
5. У тексті статті має бути сформульована одним реченням її мета.
6. Посилання у тексті робляться у квадратних дужках – [ ]. Перша цифра в них відповідає номеру джерела в списку літератури, а після коми ставиться мала буква с з крапкою і цифра, що означає номер сторінки в джерелі, на яке зроблено посилання. Якщо в одних дужках робляться посилання на два і більше джерел, то вони відокремлюються крапкою в комою (;).
7. Схеми, рисунки, діаграми повинні бути авторськими, а не скопійованими з інших видань. **Подаються у форматах jpg, gif.** Розміщуються без абзацу в центрі сторінки безпосередньо після вказування їх у тексті статті. Таблиці: слово «Таблиця» та її номер пишуться курсивом зверху вирівняно справа, а рядком нижче вирівняно центром – назва таблиці. Інші ілюстрації, теж нумеровані, підписуються знизу вирівняно центром.
8. Формули подаються в окремому рядку без абзацного відступу вирівняно центром, нумеруються арабськими цифрами в круглих дужках з правого боку сторінки.
9. У наступному рядку після основного тексту статті оформляється список літератури. В ньому мають бути лише ті джерела, на які зроблені посилання у тексті. Слово «Література» великими буквами пишеться вирівняно зліва з абзацним відступом. Нижче подаються за алфавітом пронумеровані використані літературні джерела – спочатку кирилицею, потім латинкою.

Оформляється література за таким взірцем:

1. Биков В. Ю. Дистанційний навчальний процес: навч. посібник / В. Ю. Биков, В. М. Кухаренко. – К.: Міленіум, 2005. – 292 с.
2. Ващенко Г. Виховний ідеал: підручник для педагогів, вихователів, молоді і батьків. – 3-є вид. / Г. Ващенко. – Полтава: Полтавський вісник, 1994. – 191 с.
3. Горашук В. П. Теоретичні і методологічні засади формування культури здоров'я школярів: автореф. дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.01 / В. П. Горашук. – Харків, 2004. – 40 с.

4. Забродська Л. М. Інформаційно-методичне забезпечення проектно-технологічної діяльності вчителя: наук.-метод. посібник; за ред. А. Д. Цимбалару, О. В. Онопрієнко / Л. М. Забродська, О. В. Онопрієнко, Л. Л. Хоружа, А. Д. Цимбалару. – Харків: Вид. група «Основа», 2007. – 208 с.
5. Курляк І. Історико-педагогічні аспекти становлення перших українських ліцеїв / І. Курляк // Питання педагогіки середньої і вищої школи. – Львів, 1996. – Вип. 13. – С. 20–23.
6. Смоляр Л. Жіночий рух України як чинник гендерної рівноваги та гендерної демократії в українському соціумі / Л. Смоляр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://partycivicua.org/women/rhruh.htm>

ЗРАЗОК:

Григорчук Лідія

Студентка групи ФН-41

Науковий керівник:

Притолок С. А.

канд. філол. наук,

доцент кафедри німецької філології

і методики викладання німецької мови

Поняття «міф» та шляхи міфологізації літератури

Міфотворчість – це рання форма духовної культури людства. Вона стала поштовхом для розвитку образотворчого мистецтва, філософії, літератури. Спочатку міфи були спробою розгадати таємниці життя: створення світу, природи і людини, сенсу буття тощо. Згодом античні та біблійні міфи стали основою традиційних сюжетів, образів, мотивів в літературі та мистецтві. Вони допомагали осмислити складні й неоднозначні події доби.

Поняття «міф» трансформується з часом, а тому залишається цікавим і досі до кінця не вивченим об'єктом наукових пошуків. Значна кількість статей та дисертаційних досліджень свідчить про зацікавленість сучасних вітчизняних та зарубіжних культурологів, філологів, етнологів специфікою міфу та його реалізацією. Науковці досліджують різні аспекти міфу та формулюють особливості його функціонування. Вивченням міфів та різностороннім дослідженням міфології в літературі займалися *С. Аверинцев, В. Богораз, О. Веселовський, М. Гаспаров, О. Забужко, М. Зубрицька, К. Леві-Стросс, О. Лосєв, Ю. Лотман, Т. Мейзерська, Є. Мелетинський, А. Няму, А. Панченко, Я. Поліщук, О. Потебня, Б. Успенський, О. Фрейдєнберг, Л. Штернберг і багато інших.*

Мета статті полягає в концептуалізації поняття «міф» на основі аналізу актуальних досліджень та виокремлення форм використання міфу в літературі.

Актуальність дослідження зумовлена посиленням інтересом сучасної міфокритики до потрактування міфу, відтворення міфопоетичних структур та трансформації традиційних міфосюжетів в контексті сучасної літературознавчої парадигми.

Інтерес до міфів бере свій початок ще з часів Середньовіччя і Просвітництва, коли їх знання вважалося ознакою освіченості та культурності. Популярності античній міфології додала згодом і літературна діяльність ренесансних письменників, що використовували елементи давньогрецьких міфів у своїй творчості. У наступні століття аж дотепер активна дослідницька діяльність була спрямована на осмислення сутності міфотворчості та її значення. Нова хвиля підвищення інтересу до міфології в ХХ та ХХІ ст. сприяє також інтенсифікації процесу осмислення поняття «міф».

Традиційно міф тлумачать як сказання про богів, героїв-напівбогів, духів, надприродні сили, що брали участь у створенні світу, а також про походження Всесвіту, явищ природи і людини. Міф – один з ранніх видів народної творчості, що відображав тогочасні уявлення про світ, природні і суспільні явища в художній формі. Центральною темою міфів була боротьба між добром і злом, світлом і темрявою, порядком і хаосом. Міф сприяв створенню національного фольклору, а також дає багатий матеріал для творів мистецтва, зокрема літератури [4, с. 451–452; 6, с. 234–235; 8, с. 291].

Літературознавча енциклопедія подає таке визначення терміну: «Міф – універсальна чуттєва дійсність, кожен, хто перебуває в її межах, вважає її справжньою. ... Міф має вигляд космосу, що протистоїть зовнішньому хаосу, він населений богами, духами першопредків, демонічними істотами» [3, с. 53]. Ю. Ковалів також наголошує, що думки вчених досі різняться: деякі літературознавці (Р. Чейс, Н. Фрай) вважають міф лише одним із літературних жанрів або модусів, інші – цілісною системою первісної культури (С. Аверинцев) чи первісної ідеології (О. Лосєв), незрілої давньої філософії (Б. Фонтенель). За його висновками, міф не має чіткого тлумачення, адже йому властива постійна трансформація під впливом отримання людиною нового досвіду [3, с. 53].

Ігор Зварич розглядає міф як «творіння, в якому у вигляді конкретно-чуттєвих персоніфікацій і одухотворених істот постає узагальнено відображена первісною свідомістю дійсність» [2, с. 332].

Автор намагається спростувати деякі усталені твердження:

1) міф не є жанровою формою словесного мистецтва, бо містить не тільки слово, а й дію (обряд, ритуал, танець тощо);

2) міф не є вигадкою, вимислом фантазії, адже в час створення він був об'єктивною реальністю, правдивою категорією мислення та буття, де все закономірне та логічне, і вимагає саме такого сприйняття (не з позицій раціоналістичної науки на сучасному етапі її розвитку);

3) міф не є науковою формою пізнання дійсності, оскільки ґрунтується не на об'єктивному абстрактно-логічному, ідеально-числовому мисленні (що характерно для науки), а на емоційному, інтимно-відчутному, наївному і безпосередньому сприйнятті дійсності [2, с. 332–333].

За тематикою, структурою, проблематикою міфи поділяють на **космогонічні** (описують виникнення Всесвіту, його влаштування та зміни; до них також відносять **астральні** міфи, що оповідають про походження небесних світил), **антропологічні** (оповідають про створення людини; серед них також **героїчні**, що розповідають про діяння героїв для блага людства, та **тотемічні**, згідно з якими людина походить від тварин, які тепер є тотемами-покровителями людей), **етіологічні** (в уособленій формі пояснюють причини виникнення явищ природи або соціального життя) та **есхатологічні** (оповідають про прийдешній кінець світу) [2, с. 333–335].

Міфологія в свою чергу є: 1) сукупністю міфів певної культури; 2) наукою, що вивчає міфи; 3) формою колективної свідомості й віри і духовно-практичним способом освоєння світу людством на ранніх етапах його розвитку [3, с. 54]. Міф є також складовою моралі та релігії, він фіксує певні норми і правила поведінки доби. У сучасній літературі міф використовується здебільшого як засіб оновлення культури і світогляду людини. Опираючись на проаналізовані нами дослідження, [1; 5, с. 39–40; 7] можемо виокремити такі форми реалізації міфу:

Таблиця 1. Типи міфологізму.

1. Використання традиційних міфологічних сюжетів і образів	а) інтерпретація традиційних міфологічних образів і сюжетів (введення традиційного міфологічного сюжету в нетрадиційний контекст, актуалізація окремих архетипів і міфологем);	б) трансформація традиційних міфологічних сюжетів і образів («осучаснення», пародіювання, травестіювання, створення антиміфу).	Приклади в українській та світовій літературі: а) <i>повісті та оповідання А. Платонова, тотемістичні й родові міфи О. Довженка, Г. Тютюнника, В. Шевчука та ін., поезії Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки,</i>
---	--	--	---

		<i>М. Цвєтаєвої тощо; б) С.Александров, А. Борхесан, А. Кіман, М. Коцюбинський, О. Олесь та ін.</i>
2. Створення авторського міфу (неоміфологізація)	структурування оповіді за аналогією з античними міфами, створення своєї системи міфологем, організація часу та простору за законами давнього міфотворення	Приклади в світовій літературі: <i>С. Беккет, В. Брюсов, Ф. Іскандер, Дж. Джойс, О. Кобилянська, Урсула Легуїн, К. Льюїс, Г. Пінтер, Дж. Толкієн, О. Хасклі та ін.</i>
3. Міфологічна стилізація	формальна імітація стилю міфу шляхом використання міфологічних метафор (при цьому міф відіграє роль лише декоративного елемента)	Приклади в світовій літературі: <i>Н. Думбадзе, М. Хвильовий, О. Чиладзе та ін.</i>

Висновки. Використання міфу – це своєрідний пошук нового в старому, його переосмислення. Явище міфологізму можна назвати визнанням практичного значення міфу в сучасній культурі. Використання міфу є спробою узагальнити новий соціокультурний досвід в символах, включивши його в колективну пам'ять суспільства. Перспективним напрямком наступних досліджень вбачаємо вивчення шляхів трансформації та інтерпретації традиційного міфу у літературних творах, особливостей авторської міфотворчості.

Література

1. Кобзар О. І. Міфопоетика як предмет і метод літературознавчого дослідження / О. І. Кобзар // Наукові записки [Національного університету «Острозька академія»]. Серія: філологічна. – 2010. – Вип. 15. – С. 131–139.
2. Лексикон загального та порівняльного літературознавства. – Чернівці: Золоті литаври, 2001. – 634 с.
3. Літературознавча енциклопедія: у двох томах. Т. 2 / автор-уклад. Ю. І. Ковалів. – К.: ВЦ «Академія», 2007. – 624 с.
4. Літературознавчий словник-довідник [Nota bene] / за ред. Р. Т. Гром'яка, Ю. І. Коваліва, В. І. Теремка. – К.: ВЦ «Академія», 2007. – 579 с.
5. Низамиддинов Д. Н. Мифологическая культура / Д. Н. Низамиддинов. – М.: Гелиос, 1993. – 46 с.
6. Оліференко В. В. Універсальний літературознавчий словник-довідник / В. В. Оліференко, Л. В. Оліференко, С. М. Оліференко. – Донецьк: ТОВ ВКФ «БАО», 2008. – 432 с.
7. Турган О. Д. До проблеми шляхів міфологізації літератури / О. Д. Турган // Вісник Запорізького державного університету. Філологічні науки. – 2002. – №2. – С. 129–133.
8. Duden: Schülerduden. Die Literatur / hrsg. und bearb. von Meyers Lexikonred. unter der Leitung von Gerhard Kwiatkowski. – Zürich: Dudenverlag, 1989. – 504 S.